



ಆಧುನಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಮತ್ತು ಸನಾತನ ತತ್ವ

ಚಲನಶೀಲ ಬದುಕು

ಬದುಕು ನಿಂತ ನೀರಲ್ಲ. ಸದಾ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದೇ ನದಿಯ ಸ್ವಭಾವ. ಜೀವನವೆಂಬುದು ನದಿಯಂತೆ; ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣವೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಆದರೆ ಲಕ್ಷಣ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ, ಮಾನವನು ತನ್ನ ಅನುಭವಗಳಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಕೆಲವು ಅಮೂಲ್ಯ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ತಲೆಮಾರಿನಿಂದ ತಲೆಮಾರಿಗೆ ದಾಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅಂಥ ಅಮೂಲ್ಯ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಅರಿತು ನಡೆದರೆ ಉನ್ನತಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ಕಲಿಸುತ್ತ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಅನುಭವಗಳ ಪಾಠವನ್ನೇ 'ವಿದ್ಯೆ'ಯೆನ್ನುತ್ತೇವೆ. ವೃತ್ತಿಪರ ತಿಳುವಳಿಕೆ, ವಿಜ್ಞಾನ, ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ವೇದ-ವೇದಾಂಗಗಳು ಹಾಗೂ ಅಲೌಕಿಕ ವಿದ್ಯೆಗಳಾದ ಯೋಗ-ಆಧ್ಯಾತ್ಮಗಳೂ ಈ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಬರುತ್ತವೆ.

ಹಲವು ಕಾಲಘಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಜೀವನ ಬದಲಾದಂತೆ ಸುತ್ತಣ ಜಗತ್ತೂ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಿಸರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಮಾನವನೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಾನೆ, ಅವನ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗಳೂ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೂ ಕೆಲವೊಂದು ವಿಚಾರಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಸಲ್ಲುವ, ಎಲ್ಲ ಮಾನವರಿಗೂ ಸಮಾನವೆನಿಸುವ ಸತ್ಯಗಳಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಇವು ಕಾಲ-ದೇಶಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮೀರಿ ನಿಲ್ಲುವುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಕಾಲಿಕ, ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಸತ್ಯ ಅಥವಾ ನಿಯಮಗಳೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಲೌಕಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಈ ನಿಯಮಗಳು ಭೌತಿಕ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದರೆ, ಅಲೌಕಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಸನಾತನ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಹಂತದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನಿಯಮಗಳೇ ಭೌತಿಕ ಹಾಗೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತುಗಳೆರಡನ್ನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತವೆ. ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತತ್ವ, ನಿಯಮಗಳು ಬದಲಾಗಲಾರವು; ಎಲ್ಲ ಕಾಲಕ್ಕೂ ಅವು ಸಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಲೌಕಿಕ ನಿಯಮಗಳು ಕಾಲ-ದೇಶಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಮೊದಲನೆಯ ತತ್ವ

ಗಳನ್ನು 'ಶ್ರುತಿ' ಎಂದೂ, ಎರಡನೆಯದನ್ನು 'ಸ್ಮೃತಿ' ಎಂದೂ ಕರೆದರು. ಪ್ರಪಂಚ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಸತ್ಯ ಬದಲಾಗದು. ಇದು ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ಸಂದೇಶ.

ಆಧುನಿಕತೆ : ಅದು ಒಳಿತೆ?

ಹಲವು ಬಾರಿ ಹೊಸತಾದದ್ದು, ನೂತನವಾದದ್ದು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಮಾಡುತ್ತದೆ. 'ತೀರ ಆಧುನಿಕ' ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಹಲವರು ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ವಾಣಿಜ್ಯ-ವ್ಯವಹಾರ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಆಧುನಿಕ, 'ಲೇಟೆಸ್ಟ್' ಅದುದೆಲ್ಲ ಉತ್ತಮವೆಂದೂ, ಅದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಲ್ಲ ಆಧುನಿಕರು ಹಾಗೂ ಉಳಿದವರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನರು ಎಂದೂ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಯುವಕರಲ್ಲಿ 'ಆಧುನಿಕ'ರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ, ಉಳಿದವರ ನಡುವೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಆಧುನಿಕವಾದುದೆಲ್ಲ ಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ, ಅವನ್ನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬಿಡುವ ಕಂಪೆನಿಗಳೆಲ್ಲ 'ಆಧುನಿಕ', 'ಲೇಟೆಸ್ಟ್', 'ತೀರ ಹೊಸತು' ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಜನರಿಗೆ ಪರಿಚಯಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಹೊಸತಾಗಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲವು? ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನೂ ಹಿಂದಿಕ್ಕುವ ಹಲವಾರು ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಹೊಸತೆಲ್ಲವೂ ಒಳಿತಾಗಬೇಕಿಲ್ಲ. ಬಾಳಿಕೆ ಬಾರದ, ಗುಣಮಟ್ಟವಿಲ್ಲದ ವಸ್ತುಗಳು ತಿರಸ್ಕೃತವಾಗುತ್ತವೆ. ಆಧುನಿಕವೆಂಬ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಬೆಲೆಯೂ ಇಷ್ಟೆಯೇ. ಯಾವ ಒಂದು ಮೌಲಿಕ ವಸ್ತು ಅಥವಾ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲದೆ, ಹೊಸದಾಗಿ ಏನು ಬಂದರೂ ಅದನ್ನು ಆತುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಸತ್ತ ವೃಕ್ಷ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಳ್ಳೆಯದಾದ ವಸ್ತು ಅಥವಾ ವಿಚಾರವನ್ನು ಹೇಗೆ ಗ್ರಹಿಸಬಲ್ಲದು? ಆಧುನಿಕತೆಯ ಭರದಲ್ಲಿ ಹಳೆಯದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿರಸ್ಕರಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇದೇ ಮಟ್ಟದ್ದು. ಇಲ್ಲಿ 'ಟ್ರೆಂಡ್' ಮುಖ್ಯವೇ ಹೊರತು 'ಟ್ರೂತ್'(ಸತ್ಯ) ಅಲ್ಲ. ಹೀಗೆ

ತೀರ ಹೊಸತನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ ಮೌಲಿಕವಾದುದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಪಾಯವನ್ನು ಅವರು ಮನಗಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಪರಂಪರೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಶ್ರದ್ಧೆ, ತಿರಸ್ಕಾರ ಮೂಡಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ 'ಆಧುನಿಕತೆ'ಯಲ್ಲಿದೆ. ಹಳೆಯ ದಲ್ಲೆವೂ ತ್ಯಾಜ್ಯವೆಂಬ ಮಾತು ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸದ್ದು ಮಾಡುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಅದರಿಂದ ನಾವು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ಜಗತ್ತು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ಕುರುಡಾಗಿದೆ. ಇದರರ್ಥ ಆಧುನಿಕವೆಲ್ಲವೂ ಅಯೋಗ್ಯವೆಂದಲ್ಲ; ಹೊಸತನ್ನು ಸಮಾಜ ಎಂದಿಗೂ ಸ್ವಾಗತಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ 'ಆಧುನಿಕ'ವೆಂಬ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕುರುಡುತನ ತೊಲಗಬೇಕು. ಜೀವನಕ್ಕೆ ಜೀವ ನೀಡುವ ಅನಿವಾರ್ಯ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಭಂಗ ಬಾರದಂತೆ ಹಳೆಯದನ್ನು ಉಳಿಸುವ, ಹೊಸತನ್ನು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಸುವ ಕಲೆ ನಮಗಿರಬೇಕು. ಆಗ 'ಹೊಸ ಚಿಗುರು, ಹಳೆ ಬೇರು'ಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಮರ ಸುಂದರವಾಗಿ, ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಶೋಭಿಸುತ್ತದೆ.

ಹೊಸ ಜಗತ್ತನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವವರು

ಯಾವುದು ತನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ಜಗತ್ತು ಬೇಡುತ್ತದೆ. ಕಾಲದ ಅಗತ್ಯವನ್ನರಿತು, ಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ಪೂರೈಸುವವರು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೇ ಹೊಸ ಬದುಕನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುವವರು. ಜನರಿಗೆ ಅವರು ಹೊಸ ಬದುಕಿನ ದಾರಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆ — ಅವರ ಸುತ್ತ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ರಾಜಕೀಯ ನೇತಾರರು, ಧಾರ್ಮಿಕ ಮುಖಂಡರು, ಚಿಂತಕರು, ಕಲಾವಿದರು ಈ ರೀತಿ ಹೊಸಹೊಸ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲವರು. ದೀರ್ಘ ಚಿಂತನೆಯ, ಚಲನಶೀಲ ಜಗತ್ತಿನ ವಿರಳಿತಗಳನ್ನು ಅರಿತ ಪಕ್ಷ ಮನಸ್ಸಿನ ಮಹಾಪುರುಷರು ಮಾತ್ರ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘಕಾಲ ಉಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನು ಕಾಲ, ದೇಶ, ಪಂಥಗಳ ಎಲ್ಲೆಕ್ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ಜಗತ್ತಿನ ಬಹುಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮಹಾಪುರುಷರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರೇ ಅವತಾರಪುರುಷರು. ಬುದ್ಧ, ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ಕ್ರಿಸ್ತ, ಚೈತನ್ಯ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ-ವಿವೇಕಾನಂದ ರಂಥವರು. ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಜೀವನದಲ್ಲೇ ಹೊಸ ಚಲನೆಯುಂಟು ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇಂಥವರಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಇವರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಮಾನ ಅಂಶಗಳಿವೆ — ಪ್ರಪಂಚದ ವಿರಳಿತಗಳಲ್ಲಿ, ಹಲವು ಬಗೆಯ ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲಗೊಳಿಸುವ ರಾಜಕೀಯ-ಸಾಮಾಜಿಕ-ಧಾರ್ಮಿಕ ಚಲನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಪಂಚದ ಚುಕ್ಕಾಣಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಯಾವುದು ಸತ್ತ ಶಾಲಿಯೋ, ಯಾವುದು ಶಾಶ್ವತ ಸತ್ಯವೋ ಅದನ್ನು ಅವರು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುತ್ತಾರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ನೈತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಬೋಧಿಸುವ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಪ್ರಪಂಚ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತದೆ. ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ, ಅತ್ಯಂತ ಪುರಾತನ ತತ್ತ್ವ ವಿಚಾರ,

ಸತ್ಯಗಳನ್ನೇ ಅವರು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಪ್ರಪಂಚದ ಪಾಲಿಗೆ ಅದು ನಿತ್ಯನೂತನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಅದನ್ನು ಹೊಸ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನೀಡುವ ಚಮತ್ಕಾರ ಅಂಥ ಮಹಾಪುರುಷರಿಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸಿರುತ್ತದೆ. 'ಹಳೆಯ ಬಾಟಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಮದ್ಯ'ವೆಂಬ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರ ನುಡಿ ಗಟ್ಟಿ ತಮಾಷೆಯದಾಗಿದ್ದರೂ, ಪ್ರಪಂಚದ ಹಲವು ವಿದ್ಯಮಾನಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಅದು ವಾಸ್ತವ ವಿಚಾರ. ಬುದ್ಧಿ ವಂತರು ಶಾಶ್ವತವೂ ಸತ್ತ್ವಪೂರ್ಣವೂ ಆದ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾದ ತತ್ತ್ವ ನಿಯಮಗಳಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ, ಎರಡಕ್ಕೂ ಯೋಗ್ಯ ಸ್ಥಾನ ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ, ಬದಲಾಗುವ ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗೆ ತಾವೂ ಬದಲಾಗುತ್ತ, ಕಾಲದ ನಾಟ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ತಾವೂ ಆಧುನಿಕತೆಯ ನಾಟ್ಯ ಮಾಡುವ ಮಂದಿ ಹಲವು ಬಾರಿ ಅದೇ 'ಹಳೆಯ ಮದ್ಯ'ವನ್ನು ಹೊಸ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೇವಿಸಿ, ಅರಿವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಮಹಾಪುರುಷರ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಾರೆ; ತಾವು ಹೊಸದಾದ ವಸ್ತು-ವಿಚಾರ ವನ್ನೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಪ್ರಜ್ಞಾ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಾಶ್ವತವಾದುದನ್ನು ಅರಸುವ ವಿವೇಕಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಂದಿಗೂ ಕಡಿಮೆಯೇ.

ಬದಲಾಗದ ಸತ್ಯ : ಅದರ ಸ್ವರೂಪವೇನು?

ಯಾವ ಕಾಲಕ್ಕೂ, ಯಾವ ದೇಶಕ್ಕೂ ಅಥವಾ ಯಾವ ಸನ್ನಿವೇಶಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ಕೆಲವು ತತ್ತ್ವಗಳಿವೆ. ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗುರುತ್ವಾಕರ್ಷಣೆಯ ನಿಯಮ, ಭೌತಶಾಸ್ತ್ರ-ರಸಾಯನ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಹಾಗೂ ಗಣಿತಶಾಸ್ತ್ರದ ನಿಯಮಗಳಿರುವಂತೆ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರೋಢೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭೌತಿಕ ಜಗತ್ತೇ ನಿರಂತರ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುವುದರಿಂದ, ಅಲ್ಲಿನ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ನಿಯಮಗಳೂ ಕಾಲ-ದೇಶ ಬದಲಾವಣೆಗೆ ಒಳಪಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜಗತ್ತಿನ ನಿಯಮಗಳು ಹೀಗಲ್ಲ. ಕಾಲ-ದೇಶಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ಶಕ್ತಿಯೊಂದಕ್ಕೆ ಅವು ಒಳಪಟ್ಟಿವೆ; ಪ್ರಪಂಚ ನಾಶವಾದರೂ ಈ ಅಲೌಕಿಕ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಚ್ಯುತಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ತಮ್ಮ 'ಹಿಂದೂಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ' ಎಂಬ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಸತ್ಯ”ದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಿಧಗಳಿವೆ. ಒಂದನೆಯದು ಮಾನವನ ಸಾಧಾರಣ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾದುದು ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ತರ್ಕವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದುದು. ಎರಡನೆಯದು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ಯೋಗಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಗ್ರಾಹ್ಯವಾದುದು. ಒಂದನೆಯದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು 'ವಿಜ್ಞಾನ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ಎರಡನೆಯದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ವೇದ್ಯವಾದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು 'ವೇದಗಳು' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತೇವೆ. ವೇದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ, ಅನಾದಿಯೂ ಅನಂತವೂ ಆದ ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಸತ್ಯಗಳು ಅನವರತವೂ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿವೆ. ಈ ಸತ್ಯಗಳ ಸಹಾಯ

ದಿಂದಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನು ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ, ಪ್ರಳಯ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಶಕ್ತಿ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದೋ ಅವನಿಗೆ 'ಋಷಿ' ಎಂದು ಹೆಸರು; ಮತ್ತು ಈ ಶಕ್ತಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಯಾವ ಅಲೌಕಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೋ ಆ ಸತ್ಯಗಳಿಗೆ 'ವೇದಗಳು' ಎಂದು ಹೆಸರು.

(ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ.೫, ಪು.೩೮೩)

ಏನು ಈ ಅಲೌಕಿಕ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ತತ್ತ್ವಗಳು? ಆತ್ಮತತ್ತ್ವ ಅದರ ಸ್ವರೂಪ, ಜೀವ ಹಾಗೂ ಬ್ರಹ್ಮನ ಸಂಬಂಧ, ಧರ್ಮನಿಯಮ, ಅವಿದ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಅದರ ಕಾರ್ಯ, ಮುಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಅದರ ಮಾರ್ಗ, ಭಗವತ್ಕೃಪೆ, ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಹಿಂದಿರುವ ಶಕ್ತಿ, ಜೀವಜಗತ್ತುಗಳ ಸ್ವಭಾವ ಹಾಗೂ ಗುರಿ — ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತ ಅನೇಕ ತತ್ತ್ವಗಳು ವೇದಗಳಲ್ಲಿವೆ. ವೇದಗಳ ಕೊನೆಯ ಭಾಗವಾದ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು (ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ೧೦ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳು), ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಹಾಗೂ ಭಗವದ್ಗೀತೆ - ಇವು ಮೂರು ಸೇರಿ ನಿರೂಪಿಸುವ 'ವೇದಾಂತ' ತತ್ತ್ವವು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದು ಈ ಶಾಶ್ವತ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನೇ. ಇಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಸಾಹಿತ್ಯದ ವ್ಯಾಪಕತೆ ಅತ್ಯಂತ ವಿಶಾಲವಾದುದು. 'ಈ ಶಾಶ್ವತ ತತ್ತ್ವಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಏಕೆ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿಯುವುವು? ಇವುಗಳೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ಏಕೆ ನಂಬಬೇಕು?' - ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ಸಂದೇಹ, ತರ್ಕ, ವಾದಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ವಿವರಣೆಯಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಅತ್ಯಂತ ತೀಕ್ಷ್ಣಮತಿಯ ವಿದ್ವಾಂಸರ ವರೆಗೆ ಯಾರಿಗಾದರೂ ಮೂಡಬಹುದಾದ ಬಗೆಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ನೀಡುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಕಾರಣ, ಇವು ಕೇವಲ ಒಂದು ವರ್ಷದಲ್ಲೋ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳಲ್ಲೋ ನಿರೂಪಿತವಾದ ತತ್ತ್ವಗಳಲ್ಲ; ಸಹಸ್ರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿವೆ ವೇದಾಂತ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಉಪನಿಷತ್, ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ, ಗೀತೆಗಳಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೇ ಮೊದಲಾದವರು ಬರೆದ ವಿಸ್ತಾರವಾದ 'ಭಾಷ್ಯ'ಗಳು, ಅವುಗಳಿಗೆ ಪ್ರಕಾಂಡ ಪಂಡಿತರಿಂದ ರಚಿತವಾದ 'ಟೀಕೆ'ಗಳು, ಹೆಚ್ಚು ತರ್ಕ-ಚರ್ಚೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ 'ವಾರ್ತಿಕ' ಹಾಗೂ 'ವಿವರಣೆ'ಗಳು, ಇವಲ್ಲದೆ ಅನೇಕರಿಗೆ ಸುಲಭಗ್ರಾಹ್ಯವಾದ 'ಪ್ರಕರಣ' ಗ್ರಂಥಗಳು, ಇನ್ನು ಸರಳವಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಹಾಗೂ ಆಂಗ್ಲ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿತವಾದ ವಿವರಣಾತ್ಮಕ ಗ್ರಂಥಗಳು — ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ 'ವೇದಾಂತ ಸಾಹಿತ್ಯ'ವೆನ್ನಬೇಕು. ಇವೆಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತ ಸತ್ಯದ, ಸನಾತನ ತತ್ತ್ವಗಳ ಕಡೆಗೇ ಸದಾ ಬೊಟ್ಟುಮಾಡುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳ ಪ್ರಮಾಣ

ಈ ಅಲೌಕಿಕ ತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಅಂತಿಮ ಪ್ರಮಾಣವೇ ವೇದಗಳು. 'ಇವೇಕೆ ಸತ್ಯ? ದೇವರು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಾನೆ ಎನ್ನು

ತ್ತೀಯಾ?' ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಕೇಳಿದರೆ, 'ಹಾಗೆಂದು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಸತ್ಯ' ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಭೌತಿಕ ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಈ ಬಗೆಯ ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಿಗೆ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೆ ನಿಲುಕುವ ಸಂಗತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಸತ್ಯ. ಆದರೆ, ಇಂದ್ರಿಯ ಜಗತ್ತನ್ನು ಮೀರಿದ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಆಧರಿಸಿದ ತರ್ಕ ಹೇಗೆ ಅಳೆಯುವುದು? ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ತತ್ತ್ವಗಳು ಆಧುನಿಕ ವಿಜ್ಞಾನದ ರೀತಿಯನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾರದು. 'ಅವರು ಹೇಳುವ ನಿಯಮಗಳು ಭೌತಿಕ ಪ್ರಪಂಚದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿ. ಅದನ್ನು ಮೀರಿದ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಅರಿ ಯಲು ನಮಗೆ ಶ್ರುತಿಪ್ರಮಾಣವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತವೆ ಇಲ್ಲಿನ ದರ್ಶನಗಳು. 'ಶ್ರುತಿ' ಎಂದರೆ ಕೇಳಿದ್ದು ಎಂದರ್ಥ. ಯಾರು ಅಲೌಕಿಕ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದರೋ ಅವರಿಂದ ಕೇಳಿದ ತತ್ತ್ವಗಳು ಎಲ್ಲದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸತ್ಯ, ಅದೇ ಪರಮ ಪ್ರಮಾಣ. ಪ್ರಾಚೀನ ಋಷಿಮುನಿಗಳು ಆಳವಾದ ಧ್ಯಾನ, ತಪಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಹಿಡಿದಿಟ್ಟರು. ಅವೇ ವೇದಮಂತ್ರಗಳು. ಅಂತೆಯೇ, ಯಾರು ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ಪಡೆದರೋ ಅವರು ತಮ್ಮ ಅನುಭವದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನುಡಿದ ಮಾತುಗಳೂ ವೇದಗಳೇ. ಅವರಿಂದ ಕೇಳಿದ ಮಾತುಗಳೂ ವೇದಕ್ಕೆ ಸಮಾನ. ಇಲ್ಲಿ ಅಲೌಕಿಕ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಅನುಭವವೇ ಪ್ರಮಾಣ ಎಂಬುದು ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿ. ಸ್ವತಃ ದೇವರನ್ನು ಕಂಡಲ್ಲದೆ ದೇವರಿಂದಾನೆ ಎನ್ನಲಾಗದು ಎಂಬ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮಾತುಗಳು ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗುತ್ತವೆ. ತತ್ತ್ವದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಈ ವಿಚಾರ ಹಳೆಯದರಲ್ಲಿ ಹಳೆಯದು, ಅತಿ ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ವೇದಗಳ ಸಾರವೇ ಆಗಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ, ಸ್ವತಃ ಕಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನಂಬುವ 'ಆಧುನಿಕ' ಕ್ರಮದಲ್ಲೂ ಅತ್ಯಂತ ಆಧುನಿಕ; ಎಲ್ಲ ಕಾಲದಲ್ಲೂ ಹೊಸತು, ನಿತ್ಯ ನೂತನ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನ, ಉಪದೇಶಗಳು ಇಂದಿಗೂ ಹೊಸದೆನಿಸುತ್ತವೆ, ಜೀವಂತವೆನಿಸುತ್ತವೆ. ಅವರ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಸಾರಿದ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪ್ರಚಂಡ ಪ್ರಭಾವದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಅವರ ಜೀವನ, ಕೃತಿಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಈ ಆಧುನಿಕ ಜಗತ್ತು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅಳಿವಿಲ್ಲದ ಸನಾತನ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.



ಫೆಬ್ರವರಿ ತಿಂಗಳ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು

- | | |
|------------|--------------------|
| ೧೧ ಭಾನುವಾರ | ಏಕಾದಶಿ |
| ೧೩ ಮಂಗಳವಾರ | ಮಹಾತಿವರಾತ್ರಿ |
| ೧೭ ಶನಿವಾರ | ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಜಯಂತಿ |
| ೨೬ ಸೋಮವಾರ | ಏಕಾದಶಿ |